

Amets Irastorza Ezkiaga

Emaila • 2 saria

Kaixo! Amets Irastorza naiz. Hamabi urte ditut eta La Salle ikastetxean ari naiz ikasten. Lehenengo aldia da saria irabazten dudala. Ilusio ikaragarria egin dit. Izan ere, txikia nintzenetik joan izan naiz sari banaketara irabazleei txalo egitera. Idatzi dudan ipuina sudur-gorriren misterioa da. Gustukoa izango duzuelakoan nago. Ea egia den! Gozatu! Eskerrik asko benetan zoriondu nauten guztiei eta nola ez, beti animatu eta lagundu didaten irakasle eta lagunei!



SUDUR-GORRIREN MISTERIOA

Herri hura ez zen besteak bezalakoa. Kantatzen zekien loro bat zegoen herriko plazaren erdian. Eguerdia iristen zenean loroak moko ireki eta tenorea bailitzan abesten zuen San Ignazioren ereserkia. Hala ere, hura ez zitzaion arraroa egiten Mikeli, izan ere, bera beti han bizi izan zen.

Herriak bazituen beste xeblekeria batzuk ere. Titiriteroak, erraldoiak, ipotxak... Mikelen amonak garai batean zirku bateko partaideak zirela esan zion. Nonbait herri hartara etorri ziren behin beraien emankizuna ematera. Zergatik bihurtu ziren biztanle egonkor? Hura misterioa zela esan zion amonak Mikeli.

_ Amona, baina zuk badakizu zer gertatu zen ezta?

_ Bai, noski. Baina hobe da ahaztea. Ezer onik ez digu ekarriko hura gogoratzeak. Bakean dagoena bakean utzi behar da mutiko!

Mikelek ordea, ezin zuen ahaztu hura. Horregatik, ikertzen hasi zen, eta bere amonaren etxeko satora jaitsi zen zerbait aurkituko zuelakoan. Ez zuen ezer interesgarririk aurkitu, baina kutxa giltzatu bat aurkitu zuen. Hura zerbaitengatik egongo zen itxita, ezta?

Ez zekien nola ireki eta giltza bila aritu zen denbora luzez. Baina sotoan ez zegoen giltzarik eta etxetik zehar ere aritu zen. Orduan, konturatu zen amonak beti eskuetan edukitzen zituela giltzak eta gauetan bere apalean uzten zituela. Hori eta gero, plan bat bururatu zitzaion.

_ Amona!

_ Zer?

_ Utziko al didazu gaur gauean hemen lo egiten?

Planaren lehenengo zatia egina zegoen. Orain, bigarren zatia egin behar zen, baina, gauez. Gaua heldu zenean, Mikelek 12:30era arte itxaron zuen amonak ordu horretan lo hartzen zuelako .

Planari ekin zion. Amonaren gelara sartu zen, baina amona ez zegoen lo. Irakurtzen ari zen. Orduan, satora jaitsi zen arrantzako kanabera hartzera. Amonaren gelara iritsi zenean, harri txiki bat bota zuen gelaren iskin batera, amonaren atentzioa desbideratu nahi zuen.

Amonak gelaren iskinera begiratu zuenean, Mikelek giltzak hartu zituen arrantzako kanaberarekin eta korrika joan zen satora. Han kutxa irekitzen saiatu zen , baita lortu ere!

Kutxaren barruan beste giltza bat zegoen. Mikelek ez zekien giltza horrek zer irekitzen zuen . Zer izango ote zen? Gogoratu zen herrian ate misteriotsu bat zegoela eta inor ez zela han sartzen. Erabaki zuen hurrengo goizean joango zela herriko ate misteriotsura.

Argitu gabe zegoen oraindik ate parera iritsi zenean. Atea ez zegoen herritik urrun, baina ez zen jende asko ibiltzen han inguruan. Egia esan, galdetu izan zion bere buruari ate haren atzean zer ote zegoen, baina garrantzia gehiegirik ere ez zion eman. Izan ere, herri hura esan dugun moduan bitxia zen. Azken finean, herritik aparte, baina urrun egon gabe zegoen etxe hutsa besterik ez zen. Handia, baina bestelako harritzekorik gabea. Ez behintzat erraldoi batek edo emakume bizardunak sortzen duten harriduraren parekoa.

Giltza ederki sartu zen sarrailan. Atea ireki zuenean, ilun sentitu zuen hasieran ingurua. Gero ordea, zirku bat ikusi zuen bere begi aurrean. Karpa, eserlekuak, pista... eta erdian kaiola bat. Norbait zegoela zirudien gainera!

Mikel izutu egin zen eta amonaren etxera joan zen korrika batean. Sartu zenean, argazki bat ikusi zuen bere aurrean. Amonak utzi zion nahita han. Izan ere, hasieratik jakin zuen hark Mikelek aztarnak jarraitu eta egia bilatu nahiko zuela.

Argazkian Mikelen amona eta aitona ikus zitezkeen zirkuan mozarrotuta. Kaiolako gizona zen... aitona... nola zen posible?

_ Tira, Mikel. Gustatu zaizu zuretzat utzi dizudan argazkia? Esan nizun ba bakean uzteko lehenaldia... baina zuk ezin, ezta? Ez nuen nahi, baina prest zaudelakoaren seinale izango da.

Orduan amonak egia esan zion. Herri guztiko biztanleak zirela egiaz zirkuko partaideak, eta baita bere familia ere. Aspaldi herri hartara iritsi zirenean zirkuko aztiak aitona sorgindu zuela, pailazo zoro bihurtuz. Herrian geratzea pentsatu zutela aparte zegoen etxe batean zirkua eta aitona jarritz, eta ahal zen neurrian egunero hura zainduz.

_Eta zergatik sorgindu zuen ba aitona? Eta ezin al da ezer egin hori konpontzeko?

_ Maitasuna Mikel... aitonarekin ibili aurretik harekin nenbilen eta, jeloskor. Gero betirako desagertu zen aztia. Desagertzen beti izan zen ona, egia esan.

_ Eta ez al du honek atzera bueltarik?

_ Bai.

Orduan amonak kontatu zion aztiak desagertu aurretik sorginkeria deuseztatzeko modu bat bakarra zegoela esana zuela. Pailazo zoroa bere onera itzuliko zen baldin eta bere ondorengo batek berriz ere zirkua martxan jartzea lortzen bazuen.

_ Zurea da erronka, Mikel!

kanpoaldean hotsa entzun zuen. Leihotik begiratu eta han behean ikusi zituen denak zain. Erraldoia, emakume bizarduna, trapezista itsura zuen okina, ipotxak, loro kantaria...

_ Gu guztion laguntza izango duzu, Mikel! _ esan zion amonak.

Mikelek ez zuen ezer esan beharrik izan. Amonak eskaini zion sudur gorria jantzi bezain pronto loroak hegalak ireki eta sorbaldara hegan egin zion.

Bai, herri hura ez zen besteak bezalakoa. Kantatzen zekien loro bat zegoen herriko plazaren erdian. Eguerdia iristen zenean loroak mokoia ireki eta tenorea bailitzan abesten zuen San Ignazioaren ereserkia. Hala ere, hura ez zitzaion arraroa egiten Mikeli, izan ere, bera beti han bizi izan zen... eta egun hartatik aurrera zirku bat zuen bere esanetara.